

Manlio Silvestri

**Mijn Prinses
bij de N.A.V.O.**

Omslagillustraties gegenereerd door AI op basis van het concept van de auteur. De genoemde kunstwerken, instellingen, organisaties en plaatsen bestaan echt. Feiten en personages zijn fictief, hoewel sommige episodes geïnspireerd zijn op echte gebeurtenissen die door de auteur zijn gefictionaliseerd. Deze roman is niet gelieerd aan, onderschreven door of gesponsord door een van de genoemde instellingen.

Inspiratiebronnen:

*“If you know the enemy and know yourself,
you need not fear the result of a hundred battles”*
(Sun Tzu, De kunst van het oorlogvoeren)

“The readiness is all”
(W. Shakespeare, uit Hamlets monoloog,
Hamlet, Akte V, Scène II)

*“In War: Resolution.
In Defeat: Defiance.
In Victory: Magnanimity.
In Peace: Goodwill.”*
(Winston Churchill, over de juiste geest
voor een grote natie)

*“Secret intelligence is the pre-emptive source
which enables us to act against terrorism
before the event,
rather than simply react
after the event.”*
(Lord George Robertson,
oud-Secretaris-Generaal van de NAVO, 1999-2003)

** PROLOOG **

Friulaanse wortels

Het kerkje van het Allerheiligst Kruisbeeld stond fier op de heuvel, als een stenen schildwacht die zwijgend waakte over de kloof tussen het Friulaanse Cormòns, met zijn pre-Romeinse oorsprong, en het pittoreske wijndorpje Medana, aan de overkant van de Sloveense grens. Een gepilaarde voorhal verwelkomde de bezoekers als een drempel tussen de aardse wereld en een tragere tijd, opgebouwd uit gebed en stilte.

Don Fausto liep naar het altaar van Lazzarini, dat openbarstte in veelkleurig marmer. Hij leek de diagonaal gelegde vloeren en het Venetiaanse stucwerk te bestuderen alsof hij ze nooit eerder had gezien, dansend langs het gewelf met lunetten en hartmotieven. Voor hem stonden de gedraaide kolommen, de zwevende engelen, het Christusschilderij en het ingelegde tabernakel, terwijl onder het pannendak het licht door de gegrilleerde ramen filterde en het verborgen goud van een vroom verleden deed oplichten.

Die muren herinnerden aan de liturgieën van Friulaanse boeren uit een ver verleden, die zich enthousiast verzamelden om de Heer te danken na een rijke wijnoogst.

Maar op 15 november 2021 was de sfeer anders.

De kerk was gehuld in een ingehouden droefheid. Melancholie en machteloosheid vulden het hart van de weinige aanwezigen.

Don Fausto had ingestemd de uitvaart te leiden, ondanks de strenge pandemiebeperkingen op verplaatsingen en religieuze plechtigheden. Iedereen droeg zonder uitzondering een mondk masker, en de stilte leek nog drukkender, alleen onderbroken door het ruisen van voetstappen.

De overledene was Luitenant Roberto Cisiluti van de Carabinieri.

De kist, gehuld in de Italiaanse vlag, droeg bovenop de pet en de sabel, symbolen van een leven gewijd aan de dienst bij het korps.

Twee Carabinieri in galauniform hielden links en rechts de wacht, onbeweeglijk als standbeelden. Iets verderop, aan de rechterzijde, stond de provinciaal commandant zichtbaar ontroerd op een afstand toe te kijken. Luitenant-kolonel Gianni Furlan was de laatste commandant van de luitenant geweest, in de opleidingskazerne van Gorizia.

Tussen de aanwezigen viel zijn dochter op: Giulia, internationaal functionaris bij de NAVO. Hoewel ze al lang niet meer in actieve dienst was, droeg ze een zwart ceremonieel uniform met de strepen van luitenant-kolonel, op uitdrukkelijk verzoek van haar vader.

Het publiek, beperkt door de pandemiebeperkingen, bestond uit een tiental collega's: vier nog in dienst en in uniform; de anderen, met pensioen, in burger maar met de baret van de Nationale Vereniging van Carabinieri.

Roberto Cisilutis was uitgerekend in het jaar van het uitbreken van de pandemie met pensioen gegaan, maar hij had zich niet teruggetrokken: hij had zich vrijwillig aangemeld om bejaarden te helpen, samen met zijn collega's van de Carabinieri-vereniging van Gradisca d'Isonzo.

Geboren in Cormòns in 1962, zoon van boeren en wijnbouwers uit het Collio, raakte hij al op de middelbare school gepassioneerd door het Engels door de vriendschap met een klasgenoot, zoon van een Britse consul die zich in Friuli had gevestigd.

Samen met zijn vriend verslond hij gretig stripverhalen en jeugdboeken in de oorspronkelijke taal, hardop oefenend met die ongewone Angelsaksische bondgenoot.

Juist dankzij die kennis van het Engels werd hij in 1982 naar de Italiaanse ambassade in Londen gestuurd als beveiligingsbeambte van de Carabinieri.

In de Britse hoofdstad werd hij verliefd op de dochter van een Engelse edelman: Julie Whiterose. Een hartstochtelijke, vurige relatie, uitlopend op een onverwachte zwangerschap.

Julie stierf helaas in het kraambed en de aristocratische familie weigerde de zorg voor het meisje op zich te nemen. Roberto daarentegen gaf het kind, ter ere van haar overleden moeder, de naam Giulia, vastberaden haar alleen op te voeden.

Terug in Italië vertrouwde Roberto, met enorme financiële opofferingen, zijn dochter toe aan Engelstalige babysitters, in een poging haar te bieden wat haar moeder haar niet meer kon doorgeven.

Terwijl Don Fausto de aanwezigen tot gebed uitnodigde, leek Giulia's geest soms leeg te lopen. Op andere momenten dwaalde hij door het verleden af.

Giulia herinnerde zich, hoewel ze nog klein was, de opleiding tot onderofficier van haar vader in Vicenza. Roberto had haar meegenomen om het Teatro Olimpico van Palladio te bezoeken, een betoverend tempelgebouw van voorstelling en perspectief. Ze was er door begeistert geweest... iets minder toen haar vader haar gekscherend had verteld dat de inwoners van Vicenza katten met polenta aten. Roberto had voor elke gelegenheid een kwinkslag in petto.

Ze beleefde opnieuw de plechtigheid op de Onderofficiersschool, de ontmoeting met de Generaal-commandant van het korps, geïntrigeerd door haar perfecte Engels. Ze had hem verteld dat ze in Engeland was geboren en, met de onschuld van een kind, uitgelegd dat haar mama naar de hemel was opgestegen om de blauwe bloemen van het Paradijs te plukken en die naar papa te brengen.

De hoge officier was geroerd geweest en had de groep instructeurs gevraagd de jonge en moedige Carabiniere op zijn pad nauwlettend te volgen. Roberto werd, met vastberadenheid en discipline, eerste van zijn lichte onderofficieren en zo kon hij zijn droom verwezenlijken om toe te treden tot de eenheid waar iedereen naar verlangde, de "Tuscania". Hij nam deel aan buitenlandse missies, kwam tussenbeide in Somalië met UNOSOM en keerde terug met een eervolle vermelding. In 1999 werd hij naar Oost-Timor gestuurd voor de operatie INTERFET.

Terwijl Don Fausto met zijn gebeden voortging, dacht Giulia eraan hoe haar vader, na die reis naar de andere kant van de wereld, alles had verteld met zijn gebruikelijke ironie:

“Het was de minst gevaarlijke missie waaraan ik ooit heb meegedaan, behalve dan het risico op dengue, natuurlijk. Mijn meest gewaagde daad? Een Alpenkolonel die liever Engelse thee dronk een koffie aanbieden uit mijn veld-mokkapot! Kun je je dat voorstellen, prinses?”

Giulia glimlachte door haar tranen heen om die herinneringen, terwijl ze het parfum van de driekleurige vlag op de kist inademde.

Ze herinnerde zich ook hoe Roberto net op tijd uit Kosovo was teruggekomen om de eedaflegging van haar 183ste lichter “Lealtà” bij te wonen aan de Militaire Academie van Modena.

Aan het einde van de plechtigheid stond zij in de houding op het ereplein, hij in uniform vol medailles, tegenover zijn dochter. Een formele groet die meteen oploste in een vaderlijke omhelzing, met een onderdrukte snik van vreugde.

Nu, terwijl de homilie de loopbaan van de luitenant doorliep en zijn prestigieuze post bij het Italiaanse consulaat in New York in 2013 vermeldde, voelde Giulia een knellende heimwee in haar borst.

De terugkeer van haar vader naar Italië in 2016 had het einde betekend van de operationele missies waar Roberto zo van had gehouden. Hij werd toegewezen aan het 13e Carabinieri-regiment in Gorizia als gespecialiseerd instructeur. Hij had nog veel

te leren door te geven en, alles bij elkaar, was hij teruggekeerd naar zijn Friuli.

Maar het lot presenteert soms de rekening nog vóór de koffie.

Een tumor in de alvleesklier had hem op zijn negenenvijftigste geveld.

Op zijn sterfbed vond Roberto de kracht om aan luitenant-kolonel Furlan, zijn kapitein in de tijd van de “Tuscania”, een uitvaart te vragen die paste bij iemand die het korps met absolute toewijding had gediend. Aan zijn dochter vroeg hij in uniform aanwezig te zijn.

Furlan kwam uit Veneto, zoon van een door de maffia vermoorde magistraat. Hij was een prachtige verschijning, bijna filmisch, met een gelijkenis op Richard Gere. Pragmatisch, briljant, vrijgezel... en heimelijk verliefd op Giulia.

Hij wist dat hij het protocol overtrad: een gepensioneerde Carabinieri die aan een ziekte was overleden, had die militaire eerbewijzen niet mogen krijgen. Toch besloot hij de laatste wens van de luitenant te respecteren.

Want Roberto was niet alleen een ondergeschikte geweest.

Hij was, op een bepaalde manier, een adoptievader geweest.

Die ochtend, tussen de oude muren van het kerkje van het Allerheiligst Kruisbeeld, nam ook het korps afscheid van een van zijn beste mannen.

----***----

** HOOFDSTUK I **

The Big Apple, tussen uniform en lot

Dat zwarte uniform dat ze in het kerkje van het Allerheiligst Kruisbeeld droeg, hoorde niet meer bij Giulia's dagelijkse leven. Zij had de actieve dienst al lang verlaten. Ze droeg het om één enkele reden: de laatste wens van haar vader inwilligen.

Haar rode haar was zorgvuldig opgestoken, om plaats te maken voor de pet. Haar zuivere, jeugdige gezicht werd verzacht door twee nauwelijks zichtbare kuiltjes. Lang, slank, met een natuurlijk atletisch lichaam, behield Giulia in haar verschijning de discipline en energie van iemand die was opgegroeid tussen training en plichtsbesef.

Ze had de Militaire Academie van Modena gekozen uit verering voor Roberto Cisilutis, die Carabiniere-vader die voor haar een absoluut voorbeeld was geweest.

Ze legde alle examens schitterend af, net als haar collega bij de Carabinieri-compagnie, Gianni Furlan.

Na de twee jaren in Modena was ze officier geworden, maar in tegenstelling tot haar vader had ze het Korps Alpini gekozen. De liefde voor de bergen en de wintersport was vroeg ontstaan, tijdens een trainingsperiode van haar vader in Laives in Zuid-Tirol, toen een Engelse babysitter, gek en sportief, haar de pistes op had gesleurd alsof het leven een afdaling was die je zonder angst tegemoet moest gaan.

Als luitenant en jonge kapitein bij de Alpini diende Giulia in de oostelijke Alpen, met enkele missies in de Balkan.

Toen, bijna door een toevallige omstandigheid – of misschien door een stille manoeuvre van haar vader via zijn diplomatieke vrienden – kwam ze terecht op een post bij het Situation Centre van de Verenigde Naties in dezelfde periode dat Roberto bij het Italiaanse consulaat in New York werkte. Een toeval? Ze zou het nooit weten.

The Big Apple was een wereld apart. Een draaikolk van licht en mogelijkheden. Zelfs een romantische gelegenheid tijdens een *brunch* in de Officers' Club van de US Navy in Brooklyn, waar Giulia Matthiew Nachmanoff ontmoette.

Amerikaans kapitein, geboren in Langley, zoon van twee burgermedewerkers van de CIA, instructeurpilot van F-22 Raptors.

Ze noemden hem “*Nuk*”.

“Zou het de afkorting van Nucleair zijn?” had Giulia zich afgevraagd. “Maar in welke betekenis?”

Tussen hen ontvlamde een stormachtige relatie: hartstochtelijke nachten en wederzijds bedrog, aantrekkingskracht en emotionele oorlog.

Maar Matthiew was niet alleen een minnaar.

Achter zijn glimlach en uniform bewoog hij zich in gezamenlijke missies tussen het Pentagon en de Amerikaanse inlichtingendiensten.

Iran. Rusland. Wapenhandel. Trainingen in Oekraïne in onverdachte tijden, vóór de illegale annexatie van de Krim.

Giulia voelde aan dat er iets duisters speelde.

Een gekweld gevoel.

En zoals haar vader haar had geleerd, kon ze niet negeren wat niet klopte.

Ze probeerde zijn verleden uit te zoeken, maar alles was vergrendeld. De Amerikaanse collega's lieten niets doorsijpelen.

Midden in die emotionele schommelbeweging ontmoette Giulia op een dag Tiana, in de fitnessruimte.

Een jong, sympathiek meisje, van Russische afkomst, gul met complimenten en vertrouwelijkheden.

Tussen hen ontstond een schijnbaar oprechte vriendschap: vrouwengesprekken, fluisterend vertelde liefdes, opmerkingen over mannelijk gedrag, gelach en medeplichtigheid.

Tot ze op een avond, mede dankzij de wodka en het verlies van elke remming, samen in bed belandden. De volgende ochtend was Giulia nog van streek, verward. Op weg naar haar werk kwam ze haar vader tegen, die met dat verontrustende vermogen om mensen te doorgronden, leek te hebben gemerkt dat er die dag iets niet goed zat in haar gemoed.

“Je ziet er moe uit vanmorgen,” had haar vader opgemerkt. “Heb je gisteravond doorgehaald?”

Toen Giulia hem vertelde dat ze de avond had doorgebracht met haar nieuwe vriendin, onthulde Roberto haar een bittere waarheid: Tiana Zikorsky was een agent van de FSB, mogelijk belast met het verzamelen van informatie en het saboteren van de missies van haar vriend Matthiew.

Bij die onthulling van haar vader bracht Giulia elke vraag van Tiana, elke schijnbare onschuld, met elkaar in verband.

Met geveinsde afstandelijkheid onderdrukte ze het rood op haar wangen en ging naar haar werk op de tweeëndertigste verdieping van het Glazen Paleis.

Innemend, intrigerend, biseksueel: Tiana had zelfs de huisvestingsverantwoordelijke van de Navy Club verleid om afluisterapparatuur te plaatsen. En terwijl ze probeerde Giulia te gebruiken, was ze echt verliefd op haar geworden.

Giulia besloot te verdwijnen.

Geen van beiden ooit nog terugzien.

Tiana verdween echter niet.

Ze bleef de cafetaria van de Verenigde Naties bezoeken, in de hoop Giulia te ontmoeten, die zich echter bleef onttrekken.

De zondag daarop lunchte Tiana in de Navy Club van Brooklyn met een welbepaald doel: een elektronisch toestel installeren in Matthews Harley-Davidson.

Het was een geolocator, maar tegelijk een afstandsbediening die de rijparameters kon wijzigen.

En kort daarna stierf hij bij een verkeersongeval.

----***----

Tussen adel en oorlog

In die New Yorkse periode informeerde Roberto zijn dochter over een nieuwe kans: een prestigieuze opleiding in Engeland, in Watchfield, in Oxfordshire.

Giulia greep de kans onmiddellijk aan en verliet New York eerder dan gepland.

Diep in haar leefde nog een andere hoop: haar Engelse wortels terugvinden, die adellijke Britse grootouders die het kind dat uit de liefde tussen Roberto en Julie was geboren, hadden verstoten.

De ontmoeting was echter koud, elegant en arrogant.

Haar grootvader liet haar gaan met afstandelijkheid. Een afscheid zonder omhelzing.

Na haar terugkeer in Italië hervatte Giulia haar dienst bij de Alpini-eenheden in Zuid-Tirol, en in 2019 kwam eindelijk een missie waar ze al lange tijd op had gehoopt: Afghanistan.

Tot haar spijt werd ze niet ingedeeld bij de gevechtspositie waar ze van droomde, maar ingezet als verbindingsofficier bij de Amerikaanse generaal, vanwege haar erkende taalvaardigheden. Afghanistan werd beschouwd als een uiterst operationeel en gevaarlijk gebied, maar haar wapens waren nu de computer, de dienstgsm en stapels papierwerk in een stoffig kantoor.

Giulia herinnerde zich nog hoe Roberto haar op de militaire luchthaven van Pisa, met vaderlijke bezorgdheid, had uitgewuifd vóór ze aan boord ging van de C-17:

“Denk eraan, Prinses Giulia... stuur me elke avond minstens een sms vanuit je container.”

Zij veinsde hardheid, hees haar rugzak op haar schouders, maar zag dat kleine traantje op het gezicht van haar vader.

Haar eigen tranen glansden op de militaire camouflagestreep van haar gezicht.

In Kabul ontmoette Giulia Mark Spencer.

Amerikaans kolonel, een briljante piloot.

Het was liefde op het eerste gezicht.

De Afghaanse hoofdstad, tussen militaire operaties en stof, werd het romantische decor.

Op het dak van een NAVO-container, terwijl de zon achter de heuvels onderging en de lucht geurde naar *chai* en jasmijn, vroeg Mark haar ten huwelijk.

Hij gaf haar een ring met een briljant.

Een liefdesritueel op de meest onwaarschijnlijke plek.

Om aan het einde van de Afghaanse missie dichter bij Europa te zijn, vroeg Mark een aanstelling bij de Amerikaanse delegatie bij de NAVO in Brussel, terwijl Giulia naar Rome terugkeerde, toegewezen aan de Generale Staf van Defensie.

Na talloze vliegreizen tussen Rome en Brussel trouwden Mark en Giulia eind januari 2020 met een burgerlijk huwelijk in de Eeuwige Stad, ondanks de bureaucratische en logistieke moeilijkheden van de pandemie.

In oktober van datzelfde jaar werd in het St. Luc-ziekenhuis in Brussel een mooi blond meisje geboren.

Ze noemden haar Julie, naar de overleden Engelse moeder.

Roberto was erbij. Hij had Giulia met vochtige ogen aangekeken, maar met een serene glimlach: “Nu zou ik ook rustig kunnen vertrekken... mijn Julie daarboven gaan vervoegen. En jullie vanuit de hemel beschermen.”

Giulia had haar hoofd geschud en de armen gekruist, met geveinsde strengheid: “Oh ja? En denk je daar echt zomaar mee weg te komen?”

“Hoe bedoel je?” had Roberto verbaasd gevraagd.

Giulia herinnerde zich precies hoe ze had geantwoord met die half-tedere, half-spottende toon: “Je denkt toch niet dat je me hier alleen kunt achterlaten...”

Ze had een theatrale pauze ingelast en hem vervolgens een licht stootje met haar elleboog gegeven: “Ik vermoed dat je, zodra je met pensioen gaat, je geheugen zult moeten opfrissen over hoe je luiers verschoont!”

Roberto had even gezwegen en was toen in lachen uitgebarsten: “Luiers? Op mijn leeftijd?”

“Natuurlijk. Iemand zal toch moeten oefenen... voor jij voltiids opa wordt.” had Giulia onschuldig haar schouders opgehaald.

Roberto had gezocht, maar in zijn ogen schitterde een nieuw licht: “Dan zal Julie nog wat moeten wachten. Ik heb hier nog heel wat werk te doen... maar belof me dat je me minstens een opfrissingscursus geeft.”

Giulia had zacht naar hem geglimlacht.

Er was geen tijd voor luiers, want Giulia kreeg een aanstelling als internationaal functionaris bij het

Atlantisch Bondgenootschap in Brussel. Helaas werd de rust van het eindelijk herenigde gezin abrupt verstoord door het tragische, onverwachte overlijden van Roberto. Slechts een maand eerder hadden ze samen zijn 59ste verjaardag en de eerste verjaardag van Julie gevierd.

En nu stond Giulia daar, voor de kist, met de foto van haar vader ernaast.

Het moeilijkste moment kwam aan het einde van de plechtigheid: het Carabiniere-gebed uitspreken.

Zodra ze de titel uitsprak, weerklonk een droge klap van hakken die in de houding sprongen onder het gewelf.

De aanwezige Alpini, gekomen uit respect voor Giulia, die in het verleden hun commandant was geweest, lieten hun vaandels zakken.

Giulia begon, met gebroken stem:

«Zoetste en glorierijkste Moeder Gods... wij Carabinieri van Italië...»

En zacht steeg het gezang “Signore delle Cime” op.

Een traan glinsterde zelfs in de ogen van de provinciaal commandant.

Voor de Heer der Toppen ontkomt niemand.

Het verblijf in Italië was kort.

Voor de rouw waren slechts enkele dagen voorzien. En Brussel wachtte.

De NAVO liet geen ruimte voor afleiding.

De pijn was immens.

Maar de wereld, met zijn nieuwe geopolitieke schokken, ging te snel om stil te staan. Giulia keerde

terug naar haar internationale bureau met een nieuw besef:

een persoonlijk leven kon breken... maar de Geschiedenis vertraagde nooit.

----***----

Het Russische spook

April 2023.

Brussel was de lente binnengetreden met een onzeker, bijna ingehouden licht, en toch bleef de stad voortleven in haar bedaarde elegantie.

In die dagen trilde Giulia's gsm met een onverwachte oproep.

Een diplomaat die ze had gekend, lid van de Russische delegatie bij de NAVO tot de breuk in de diplomatieke betrekkingen in 2021, vroeg haar om de volgende dag een privégesprek in een restaurant in de wijk Louise.

Giulia bleef even roerloos, met de telefoon nog in haar hand. Ze stemde toe. Ze was nieuwsgierig om een gesprek aan te knopen over de situatie van het Russisch-Oekraïense conflict.

Ze sprak er meteen over met Mark, die op het punt stond te vertrekken voor een korte missie in Oekraïne.

Hij stelde haar gerust met de typische rust van Amerikanen die gewend zijn zich te bewegen in een wereld van onzichtbare beschermingen.

Hij verzekerde haar dat de collega's van de Amerikaanse inlichtingendiensten alles in de gaten zouden houden.

Giulia wist echter één ding: zij was geen Amerikaanse. En ze vroeg zich, met een bittere klank van helderheid, af of Italië ooit dezelfde steun had kunnen bieden.

Het Bel Paese beschikte niet over zoveel middelen.

Daarom voelde ze zich, in zekere zin, ook beschermd doordat ze de echtgenote van een Amerikaans officier was geworden.

De volgende dag verscheen in het bar-restaurant *L'noi* de man die Giulia kende: ze had de Russische diplomaat het jaar tevoren ontmoet tijdens een receptie op de ambassade, vóór de oorlog. Tot 2022 hadden enkele leden van de Russische Federatie als geaccrediteerd diplomaat toegang gehad tot het NAVO-hoofdkwartier. Daarna veranderde alles.

Na de gebruikelijke beleefdheden bestelden ze thee.

Maar bijna meteen verduidelijkte de man, op voorzichtige toon, dat hij eigenlijk niet degene was die deze ontmoeting had gewild.

Er was iemand anders.

Een vriendin van hem.

Iemand die niet gezien of geregistreerd wilde worden door het beveiligingspersoneel.

Giulia, nieuwsgierig en vertrouwend op de discrete bewaking van de Amerikaanse agenten, bleef zitten terwijl de diplomaat zich verwijderde.

Ze wachtte.

En toen gebeurde het.

Uit de toiletten van de zaak, achter haar, dook een gestalte op die tot het verleden behoorde.

Tiana.

Ze ging aan het tafeltje zitten met een glimlach die zweefde tussen verlegenheid en ontroering, vergezeld van die dubbelzinnige, bijna bewust erotische lichaamstaal.

Giulia begreep het gevaar onmiddellijk.

Ze kon niet praten.

Niet daar.

Niet onder het oog van de bewaking.

Ze verhief haar stem, met geveinsde onverschilligheid:

“Excuseert u, ik geloof dat de heer die u zoekt zojuist is vertrokken.”

Ze wees naar de uitgang.

Toen drukte ze haar in een bliksemsnelle beweging een visitekaartje van een cocktailbar in de hand, fluisterend met haar hand voor haar mond:

“Vanavond om acht uur.”

Tiana begreep het.

Ze verontschuldigde zich nadrukkelijk voor het misverstand en vertrok haastig.

Giulia bleef nog tien minuten zitten, langzaam haar muntthee drinkend.

In de schemering van de zaak zag ze een man met een afzichtelijke, typisch Amerikaanse das, die deed alsof hij met zijn telefoon speelde.

Een agent.

Enkele uren later vertrok Mark naar Oekraïne.

Die avond paste Giulia een techniek toe die ze had geleerd tijdens de cursussen met de parachutisten van de “Folgore”: eventuele achtervolgers afschudden, het traject wijzigen, opgaan in de menigte.

Ze bereikte *Le Baroque*, in de Rue Marché au Charbon.

De zaak werd bezocht door homokoppels.

Een ogenblik schoot een herinnering door haar heen: New York, de wodka, de nacht met Tiana.

Een ervaring die ze had geprobeerd uit te wissen.

Maar het verleden laat zich nooit echt uitwissen.

Tiana sprak lang, terugkerend op Matthiew, op het ongeval, op dat Amerikaanse leven van schaduwen en geheimen.

Toen kwam ze tot het echte motief. Ze stelde haar samenwerking voor.

Een uitwisseling van informatie over Giulia's werk-*dossiers*.

Een ruil, zei ze, die al gangbaar was tussen internationale ambtenaren en diensten van niet-NAVO-landen.

Ze voegde eraan toe dat de informatie zelfs nuttig zou kunnen blijken in haar functie.

Maar onder die woorden zat iets anders. Een subtiele chantage.

Ze herinnerde haar aan hun verleden. En liet doorschemeren dat een weigering problemen, ongelukken voor naasten kon veroorzaken.

Toen ze afscheid namen, kon Giulia alleen zeggen:

“We zullen zien... ik moet het in alle rust afwegen.”

Ze omhelsden elkaar.

En in die omhelzing klapte er plots een hartstochtelijke kus op, die Giulia zonder helemaal succes te hebben probeerde te ontwijken.

In een hoek van de bar zag ze een gestalte.

De Belgische NAVO-stagiaire die haar het adres van die zaak had gegeven. In het halfduister van de bar gadesloeg ze het tafereel.

De volgende ochtend stuurde Giulia een cryptisch bericht naar de Russische diplomaat: ze zou

verdere uitnodigingen afwijzen om opportuniteitsredenen.

's Avonds, na een ontspannende zwempartij in het zwembad van het NAVO Staff Center, haalde ze kleine Julie op bij Alina, het jonge Oekraïense kindermisje.

Alina vertelde haar iets wat Giulia deed verstijven. In het park van Sint-Pieters-Woluwe had een Russisch meisje veel complimenten aan het kind gemaakt. Ze had haar een matroesjka cadeau gegeven, gevuld met snoepjes.

Alina beschreef de gelaatstrekken, de manier van praten.

Giulia raakte ervan overtuigd dat het Tiana was.

Ze speelde het voorval omlaag om het kindermisje niet bang te maken, maar van binnen voelde ze de ongerustheid groeien.

Ze probeerde Mark in Kiev te bellen.

Geen antwoord.

----***----

Het bericht uit Kiev

De volgende ochtend werd er aangeklopt op de deur van Giulia's *Maison de Maître*.

Een officier van de Carabinieri, vergezeld van een jonge Carabiniera in dienst bij de Italiaanse delegatie.

Achter hen een franciscaner pater die Giulia elke zondag zag op de Heilige Mis voor het Italiaanse personeel in de Sint-Aleidiskerk.

Het gezicht van de officier was al een vonnis.

Giulia voelde de wereld kantelen.

In gedachten keerde ze terug naar de aankondiging van haar vaders dood.

En toen, het nieuws: een aanslag op de weg naar de luchthaven van Kiev. Mark was er niet meer.

Het was als een bliksemschicht die een korenveld in brand zet, vlak vóór de oogst.

Giulia stelde zich een kist voor gehuld in de NAVO- en Amerikaanse vlag, en Julie die haar vader had verloren na slechts drie jaar.

Nog een wees. Nog een wonde.

Een week lang zorgde de jonge Carabiniera voor kleine Julie, terwijl Giulia psychologische bijstand kreeg van het NAVO-team. Daarna, moeizaam, langzaam, probeerde ze de routine van haar werk te hervatten.

Op een dag, terwijl ze werkte aan een dossier over de verkoop van Russische wapens aan Turkije, gebeurde er iets onwerkelijks.

Een WhatsApp-bericht. Van het nummer van Mark:

“Draag dit werk over aan de collega's van de Politieke Divisie. Neem vakantie. Denk aan de veiligheid van Julie.”

Giulia bleef verlamd zitten.

Marks telefoon was vernietigd, hij was dood.

Ze probeerde te bellen. Het nummer bleek niet te bestaan.

In haar hoofd heerste verwarring.

Toen, in een vlaag van helderheid, werd alles duidelijk:

ze had geen keuze, ze moest naar de NAVO-veiligheidsdienst stappen.

Vincent Dubois, Fransman, hoofd van de NAVO-personeelsbeveiliging, ontving haar in zijn kantoor.

Op zijn bureau lag één enkel dossier.

Rode kaft. Code: RUS-156/2021.

Vincent luisterde rustig en leek niet verbaasd door haar verhaal. Hij beschikte onmiddellijk over een nieuw diensttoestel, een kloon van het vorige.

Het origineel zou voortdurend gemonitord worden.

Giulia begreep dat haar privacy voorbij was.

Maar ze herinnerde zich ook dat ze nog een oude privé-Nokia bezat.

Die zou van haar blijven.

Giulia vertelde over Tiana, de ontmoeting, het voorstel tot samenwerking, de toenadering tot haar dochter.

Emilia Nedelea, IT-ingenieur van het team, kwam binnen om de telefoon op te halen.

Vincent vroeg de pincode en ging naar buiten om instructies te geven.

Toen Giulia alleen achterbleef, kreeg de nieuwsgierigheid – misschien geërfd van haar vader – de overhand. Ze tilde de kaft van het rode dossier op.

Eerste pagina:

“Échange de codes nucléaires à Kiev.”

Op de tweede pagina ontplofte haar hart in haar borst.

Een fiche.

Een Oekraïens officier in uniform.

Het gezicht was onmiskenbaar.

Mark.

Maar de naam was een andere:

Полковник Марк Бойко.

Kolonel Marc Boyco.

Giulia sloeg het dossier met een ruk dicht bij het geluid van voetstappen op de gang. Vincent kwam terug en reikte haar het nieuwe toestel aan met een tevreden gezicht. Hij gaf haar de opdracht elke vreemde gebeurtenis enkel persoonlijk te melden. Toen werd hij kort en bondig: ze moest het contact met Tiana levend houden en haar de informatie doorgeven die hij met haar zou afspreken. Ze zou eerst enkele moeilijkheden veinzen om vervolgens, in het diepste geheim, een aantal informatieve rapporten over te dragen. Een gevaarlijk spel. Een net waaraan ze niet gewend was.

Toen ze 's middags haar dochter ophaalde bij het kindermisje, verving het geluk om Julie lachend op haar af te zien rennen die ongerustheid. Onverwacht had de dochter na enkele dagen al niet meer naar haar

papa gevraagd. Giulia daarentegen bleef met vragen zitten.

Die avond, gezeten in de fauteuil, dronk Giulia langzaam van een Gin Tonic terwijl Mozarts Symfonie nr. 40 de kamer vulde.

Een ontspannen sfeer, maar in haar hoofd een draaikolk:

Tiana.

De dreiging.

Julie in het park.

Het rode dossier.

Het ongeval van Matthiew.

De aanslag op Mark in Kiev.

Het onmogelijke bericht.

Plots nam ze een beslissing.

Ze startte de computer op.

Op het Eurostar-portaal zocht ze koortsachtig.

Tickets voor twee personen, Premier-klasse, Brussel-Londen.

Twee grote koffers.

Een huurauto die haar opwachtte aan het station van Derby.

Ze drukte de tickets en de boeking af.

Alles was klaar.

----***----

Vlucht over het Kanaal

Om half acht 's morgens was Giulia al in het Brussel-Zuidstation. Naast haar droeg Julie een rugzakje met haar lievelingsspeelgoed, terwijl twee grote koffers – haastig de avond ervoor gepakt – wachtten om te worden ingeladen.

Giulia had het Bureauhoofd gebeld met een vermoeide stem en een plotse onpasselijkheid voorgewend, die haar zou verhinderen op haar werk te verschijnen.

Een noodzakelijk excuus.

De Eurostar vertrok stipt en verzwolg Brussel met zijn schaduwgangen. In iets meer dan twee uur bereikte hij *London St. Pancras*. De tijdzonewissel maakte die reis bijna onwerkelijk, alsof de tijd zelf haar een illusie van voorsprong wilde gunnen.

Vandaar bracht een andere trein, de EMR, haar naar het noorden.

Derby. Een naam die ver klonk, afgelegen, bijna buiten de wereld.

Tegen de middag wachtte de huurauto haar op vóór het station. Giulia laadde de koffers in de kofferbak, controleerde of Julie goed in het kinderzitje achterin vastzat en stelde het adres in op de gps. Het was geen willekeurige bestemming.

Het was de enige plek die haar te binnen schoot waar niemand haar zou denken te zoeken.

De weg werd al snel smaller, omringd door velden en oude bomen.

Toen de navigatie de aankomst aankondigde, zag Giulia een oprijlaan die als privébezit was aangegeven.

Er was geen poort.

Slechts twee stenen pilaren, bekroond door klimmende leeuwen en een door de tijd verweerd adellijk wapenschild.

Het symbool van een wereld ver van de hare.

Het *country house* verscheen indrukwekkend, stil, bijna streng.

Giulia stapte uit de auto met Julie op haar arm.

Ze liep naar de statige toegangsdeur.

Ze klopte aan.

Na enkele tellen verscheen een butler met een gecontroleerde, lichtjes uit de hoogte gestreken uitdrukking.

“Had u uw bezoek aangekondigd bij de Whiteroses?”

Giulia hield die blik zonder aarzelen.

“Ik ben hun kleindochter. Ik kon niet eerder verwittigen... maar ik denk dat ze me... vroeg of laat verwachtten.”

Een ogenblik leek de man zijn zekerheid te verliezen.

Hij verzocht haar plaats te nemen in een kleine wachtsalon.

Julie, zich onbewust van de ernst van het moment, vermaakte zich met op de bank te klimmen en eraf te springen, met de natuurlijkheid van wie de angst nog niet kent.

Na tien minuten kwam de butler terug.

“Volgt u mij, alstublieft.”

In de erezaal, naast een grote schouw, zag ze hen.

Lady Elizabeth Ashton en Lord Patrick Whiterose.

Elegante tachtigers met sobere houding, ouders van de overleden Julie en overgrootouders van de kleine Julie Spencer Cisilutis.

Ze hadden jarenlang in een herenhuis in Knightsbridge in het centrum van Londen gewoond, omgaand met diplomaten en militairen, tot het drama dat hun leven brak: de dood van hun enige dochter, in 1983, in het kraambed.

Sindsdien hadden ze zich teruggetrokken op het landgoed in Derbyshire, afgezonderd levend, alleen verbonden met de parochie van *St. Mary and All Saints* en een paar trouwe vrienden.

Ze hadden Giulia maar één keer ontmoet, jaren eerder, terwijl ze een opleiding volgde bij het British Army.

Lord Whiterose had haar koel laten gaan.

Nu, na zeven jaar, dook ze onverwacht weer op. Met een kind.

Giulia stelde zich voor in onberispelijk Engels en verontschuldigde zich voor de ongenode komst: “Het is een noodgeval.” Ze wees naar Julie.

Lady Ashton keek haar aan en in haar ogen verscheen een plotse glans, vochtig van ontroering. Julie vroeg in het Italiaans, nieuwsgierig, wie die “sympathieke oudjes” waren, die voor haar leken op een koning en een koningin.

Giulia legde het haar zacht uit:

“Het zijn je adellijke overgrootouders. Ze spreken Engels.”

Het meisje maakte met de natuurlijke gratie van een kind een kleine vorstelijke buiging.

Dat gebaar liet iets smelten.

Lady Ashton glimlachte openhartig en vroeg met een knikje aan de butler of Julie honger of dorst had.

Lord Whiterose bleef stijf, maar nodigde Giulia uit naast het haardvuur plaats te nemen.

“Vertel me waarom jullie hier zijn.”

Tussen gebakjes, thee en limoenwater begon Giulia haar leven samen te vatten.

Ze zocht geen geld. Ze zocht geen gunsten.

Ze was een onafhankelijk internationaal functionaris.

Maar nu volstond dat allemaal niet meer.

Er was een schaduw die zich over Brussel had uitgestrekt.

En vooral over haar kind.

Julie had intussen vertrouwen gekregen in Lady Ashton, streelde de kant van haar mouw en speelde met een armband van gekleurde parels.

Toen Lord Whiterose met bitterheid sprak over de verloren dochter, over die “niet-adellijke” man die ze had gekozen, over het leven dat haar volgens hem niet was gegarandeerd, verstrakte Giulia en verdedigde ze haar vader: “Als u hem werkelijk had gekend, zou u van mening zijn veranderd.”

Lady Ashton kwam tussenbeide, in een poging de spanning te temperen: “Wat heb je nodig, Giulia?”

Giulia hield haar blik niet neer.